דורש בספרי בפרשת כי תלא דא"ר חנינא בן חזקיה בן גרון וכי

מרובים בלא מנחתם שבשורה

ד' והוא שייך לדיבור דלעיל

וכי מדת פרים וכו' ונמחה לקמן ד"ה אילים כו', ד) [מכאן

עד המשנה שייך לע"ח], ה) נ"ח כבשים דשלמים. ל"ח.

ס) כיים כפשים דשלומים. צייק, מ) במדל ככפשים דשלומים. צייק, מ) במדל כבשים כו' צייק, מ) כמיב כבשים כו' ובפלחם כמיב פרים שנים והיל לחדו ושבעם כבשים וגרי. וחיל לחדו ושבעם כבשים וגרי. מ) צייק מיד, שמתכני לכים לל כלים לל על כלים לל של מיד של כלים לל של מיד ביים לל במדי דרסל של מל מיד ביים לל חומים.

במדבר ליתה הכי אלה פירש

כמ"ש תוספו' לקמן בסמוך, מ) נ"א דתגרי אומות העולם

מ) נייא דמברי אומות העולם וכיי. צ'יק, () צ'יק מיי, () נאל וכיי. צ'יק, () צ'יק מיי, () נאל ד'יה הלכה כיי מה שלייתה שסן, ע) עם הלחם. צ'יק, שסן, ע) עם הלחם. צ'יק, מפרש מדלא כחיב והעל קרבן אהרן מפרש מדלא כחיב והקרבתם שבעת כבשים על הלחם, () צ'יק מיין א) נאל הב ג'י מרכה מיין א) נאל הב ג'י מרכה

מ"ז, ק) ולא כתב ג' פרים

ושלשה אילים ש"מ אי בעי

קאמר והיינו כדרשא כו'. ג"ק,

. כ) במתני' מ"מ יהיו מיהיו

ל"ק, ש) פי׳ אעפ״כ עדיף טפי ללמוד יהיו מתהיינה מללמוד

לנמוד יהי מתהיינה מנמנחד יהיו מיהיינה מנמנחד יהיו מיהי דל דמי כר כש"ק,

ס) הדבר. צ"ק, א) [וע"ע מד לע"ל ד. ד"ה מלו ינ"מ],

ב) המם ומו דהמם. צ"ק,

(ב) [וע"ע מוספות זבחים מד:

ב"ב ולפי"ן,

עין משפמ גר מצוה

קב א מיי׳ פ״ח מהל׳ תמידין קב א מיי׳ פ״ח מהני תמידין ומוספין הלכה יו: קג ב מיי׳ שם הלכה טו:

תורה אור השלם

1. והקרבתם על הלחם ז. וְּיִּאָן בְּשֶׁים עָּל וְיָּלֶּיֶם שֶׁבְּעת בְּבָשִׁים הְמִימִם בּנֵי וְאֵילִם שְׁנָים יִדְיוּ עלָה לִייָּ וּמִנחתם ונסכיהם אשה

ַנַ יִּנְּיָּבְּיוּנִיּ לְּיָרְ ויקרא כג יד 2. וְשָׁב הַכּּהֵן בַּיוֹם הַשְּׁבִיע. וראה והנה פשה הנגע בַּקִירת הַבַּיִת:

ויקרא יד לט .3. ובא הכֹהו וראה והנה ג. ובא הכהן וראה והנה פשה הבגע בבית דרעת ממארת הוא בבית טמא הוא: וירוא בבית טמא 1. והגיף הבהן אתם על לחם הבכורים תנופה לפני יין על שני קבשים קדש ויירו ליין לבהן: ויירא כג כ

מוסת רש"י

זו היא שיבה זו היא ביאה. מפרש נמורת כהנים ביאה: מופט במותמ בטיכי מה ביאה חולן וקולה וטח ונוסן לו שבוט, אלמא גמרינן ג"ש כה"ג ואט"ג דלא דמו המיבות הואיל ושניהם לשון . **כילת הכית הן** (לעיל ד. וכעי״ז יומא ב: ומכות יג: וראה רש"י עירובין נא. בארוכה) **מה כיאה מכיתו של** כהן לבית המנוגע חולץ וקולה וטח ונותן שבוע להסגירו אף כאן בשיבה (נדיר כדכתיב המושב לד' לכהן

שימה מקובצת לא תיבת אין (6 נמחק: כ) עצמן בלא לחם ולחם בלא כבשים אין: , ג'ו תיבות ר"ע אומר נמחק: סדרן גרידא לא הוה אמינא אחריני נינהו. תו״ח: ו] גמר לא קאי אכבשים והא ... , דאמרינן בפ׳ הקומץ כבשים

. וקשה דבפ"ב דיומא (עה:) מוכח מ) דאומות העולם היו מביאין להם מיני מאכל ובפ׳ שתי הלחם ולחמו נה.) נמי מוכח שהיה עמהם לחם הפנים במדבר והיו מקריבין מנחת העומר ואומר ר"ת דהיינו טעמא דכתיב כי תבואו אל הארץ ור"ע לטעמיה דכי תבואו לאו דווקא אבל ר"ם כרבי ישמעאל ספ"ק דקדושין (ד' לו:) דביאה לאחר ישיבה מיהו קשה דאם כן אף קרבניהם לא יקריבו ויש לחלק ל (ונראה לפרש) משום דשתי הלחם איקרו ביכורים כדלקמן (ד' מו:) ומה בכורים בארץ אף שתי הלחם כן ועוד דרשינן בהדיח פרק רבי ישמעאל (לקמן סט:) ממושבוחיכם למעוטי ח"ל: הלבה כרבי שמעון בן נגם. תימה הילכתא למשיחא

כדפריך יש פ' בית שמאי (זבחים מה.)

ובפ' ד' מיתות (סנהדרין נא:) ובפרק

עשרה יוחסין (קדושין עב.) גבי ממזרים

ס) פירטתי: שבעת כבשים אע"פ

שאין לחם. מדלח כתיב והקרבתם

ש) על הלחם כן שבעת כבשים: משמע םידרן. מראשתני לא אשתנו אי ה"א דחד נינהו וקשה דפרק בא לו (יותא ע:) מלריך ל) (איל אחד) לאשמועינן איל האמור בת"כ זהו האמור בחומש הפקודים ואיכא דדריש התם מאחד מיוחד וי"ל דמדהכה כתיב פרים ושני אילים והכא כתיב איל ושני פרים ש"מ אי בעי קאמר מדלא כתיב ג' פרים וג' אילים והיינו כדרשא דהתם

א' ולא שנים: גמר יהיו מתהיינה. ואף על גד ב] דקאי אלחם לבד ואכבשים לבד כדאי׳ בהקומן [רבה](לעיל כז.) מיהו מסתבר ליה דלא ניקום אעיכוב כבשים בלחם ותימה הוא:

ובן ננם לילף יהיו מתהיינה. להא דמו אהדדי טפי דתרוייהו מיירו בענין לחם ואף על גב דאמר טעמא ר) במתניתין [שכן מלינו במדבר מ' שנה כו׳ן ש דיהיו מיהיו לא דמו להדדי דחדא ז' כבשים וחדא שני כבשים ובתר דאסיק דיהיו מיהיו עדיף ליה פריך לר"ע כיון דעדיף אע"ג דלא דמו ובתוספתא [פ"ו] ובת"כ משמע דאמר ר"ע ש) דבר שקול מי מכריע ואמר בן ננס אני אכריע: זו היא שיבה זו היא ביאה. ל"ע אי מלינן למילף מתרוייהו אמאי לא ילפינן א:

דנין דבר שמתנה לכהן. תימה אדרבה דנין דבר שממנו קרב למזבח מדבר שממנו קרב למזבח ויש לומר דהאי בא] לד מסתבר ליה טפי כיון דאידי ואידי אלחם קיימי:

דאמר רב הונא קנאו השם ונתנו לבהן. פירש בקונטרס

סוף הגחל קמא (ב"ק דף קע:) אחתר הכי וליתא ^{בב] כי} דהתם אחתר בברייתא קנאו השם ונמנו לכהן שבאותו משמר והכא לא מצית אחתת הכי דקרבנות הרגל שוין לכל כדדרשינן פרק בתרא דסוכה (דף נה:) ותו דנמינה דהתם הוי לקדש בו את האשה ולכל צרכיו והכא לא הוי הכי כדאיתא בקדשין (דף נב:) המקדש בחלקו לא קידש אלא נראה לי דמילתא דרב הונא אהא איתמר ש:

שאסד) היו להם פרים מרובים. כלותר דמים לקנות פרים ואילים 6) יומא ב: טיר ה. מכות כדי לרכן: ולא היו להם נסכים. כלותר אם יקנו מן הדמים אילים 5) ביק קט: מכוק אטי מכון מנון הדמים אילים 6) ביק קט: מכון מכון מכון. ופרים לא היא בידם דמים לקנות נסכים: יביאו פר אחד ונסכים מדת פרים אילים וכבשים אחת היא והלא כבר נאמר שלשה עשרונים כדי לרכן: ולא היו להם נסכים. כלומר אם יקנו מן הדמים אילים לפר וגו' אלא מלמד שאיפה גדולה ואיפה קטנה קרויה איפה: ופרים לא יהא בידם דמים לקנות נסכים: יביאו פר אחד ונסכים קרבו כבשים בדא דחם. פי׳ לי בקונטרס שלא היה להם אלא מן כו':(אילים מרובין. בלא מנחמם): בתבר' הפר מן האילי והכבשי.

התכלת פרק רביעי מנחות

אילים מרובין ולא היה להן איפתן יביאו איל

אחד ואיפתו ולא יקרבו כולם בלא איפות:

מתני' אהפר והאילים והכבשים והשעיר אין

מעכבין את הלחם ולא הלחם מעכבן יהלחם

מעכב את הכבשים ואין הכבשים מעכבין

את הלחם דברי ר"ע אמר ר"ש בן נגם לא כי

אלא הכבשים מעכבין את הלחם והלחם אינו

מעכב הכבשים שכן מצינו כשהיו ישראל

במדבר מ' שנה קרבו כבשים בלא לחם אף

כאן יקרבו כבשים בלא לחם אמר ר"ש הלכה

כדברי בן נגם אבל אין המעם כדבריו שכל

האמור בחומש הפקודים קרב במדבר וכל

האמור בתורת כהנים 16 אין קרב במדבר

משבאו לארץ קרבו אלו ואלו מפני מה אני

אומר יקרבו כבשים בלא לחם מפני

שהכבשים מתירין את כן עצמן ולא הלחם

בלא כבשים שאין לו מי יתירנו: גמ' תנו רבנן

יוהקרבתם על הלחם חובה על הלחם שבעת

כבשים תמימים אע"פ שאין לחם א"כ מה

ת"ל על הלחם מלמד שלא נתחייבו בכבשים

קודם שנתחייבו בלחם דברי ר' מרפון יו ר"ע

אומר יכול הן הן כבשים האמורים כאן הן הן

כבשים האמורים בחומש הפקודים אמרת

כשאתה מגיע אצל פרים ואילים אינן הן אלא

הללו באין בגלל עצמן והללו באין בגלל לחם

נמצא מה שאמור בחומש הפקודים קרב

במדבר ומה שאמור בתורת כהנים לא קרב

במדבר ודלמא פרים ואילים לאו אינהו זו הא

כבשים אינהו נינהו מדהני אישתנו הני נמי

דאחריני ופרים ואילים ממאי דאישתנו דלמא

הכי קאמר רחמנא אי בעי פר ושני אילים

ליקרב אי בעי שני פרים ואיל אחד ליקרב

ס מראישתני סדרן ש"מ אחריני נינהו: הלחם

מעכב את הכבשים: מ"מ דר"ע יו גמר יהיו

מתהיינה מה להלן לחם אף כאן לחם ובן נגם

גמר יהיו [יהיו] מה להלן כבשים אף כאן

כבשים יו ובן נגם נמי נילף מתהיינה יו מה

להלן לחם אף כאן לחם דנין יהיו מיהיו ואין

דנין יהיו מתהיינה מאי נפקא מינה 6התנא

דבי ר' ישמעאל יושב הכהן ובא הכהן זהו

שיבה זהו ביאה ה"מ היכא דליכא דדמי ליה

אבל היכא דאיכא דדמי ליה מדדמי ליה

ילפיגן ור"ע גמי לילף יהיו מיהיו דנין דבר

שמתנה לכהן מדבר שמתנה לכהן לאפוקי

הני דעולות נינהו ואיבעית אימא בקרא גופיה

קא מיפלגי ⁴קדש יהיו לה' לכהן ר"ע סבר אי

זהו דבר שכולו לכהן הוי אומר זה לחם ובן

נגם מי כתיב קודש יהיו לכהן קודש יהיו לה'

לכהן כתיב איזהו דבר שמקצתו לה' ומקצתו לכהן הוי אומר אלו כבשים

דכתיבי בהאי קרא והקרבתם על הלחם שבעת כבשים תתימים בני שנה ופר בן בקר וגו' (ויקרא כג): את הלחם. שתי הלחם דעלרת: הלחם מעכב את הכבשים. הנך שני כבשים דשלמים: במדבר קרבו כבשים בלה לחם. כלומר בלה שתי הלחם הבאים עם שני כבשים שהרי י] עומר ושתי הלחם אינן באין אלא מן הארץ (לקמן דף פג:): הלכה כדברי בו ננס. דכבשים מעכבי לחם: איו הטעם כדבריו. דהוא אומר במדבר קרבו יא] ה) נסכים ושלמים ולא היא: שכל האמור בפרשת פנחסים. כגון הנך דמוסף קרבו במדבר: והאמור בח"כ. [ויקרא כג] כגון הנך ז' כבשים ופר ואילים שלעולה דעל הלחם ושני כבשים דשלמים לא קרבו במדבר כדאמר בגמ': גב" חובה על הלחם. דמשמע דאינן קריבין בלא לחם ולא לחם קרב בלא כבשים והדר כתיב שבעת כבשים דמשמע אע"פ שאין לחם: א"כ מה ת"ל על הלחם כו' קודם שנתחייבו בלחס. כל זמן שהיו במדבר: כשחתה מגיע כו'. דבת"כ וויהרא כג) כתיב פר ושני אילים ובחומש הפקודים (במדבר כח) כתיב פרים בני בקר שנים ואיל אחד אלא אלו דחומש הפקודים באין בגלל עלמן יבן דמוספין הן ואינן טעונין לחם: והאמור בתורת כהנים לא קרב במדבר. כדאמרן שלא נתחייבו בכבשים קודם שנתחייבו בלחם: מדהני אישתנו. פר ואילים (א): דאחריני. יג] ואע"ג דשוין: מדאשתני סדרן. דבת"כ יד] חוכבשים ופר ואילים ובפנחם והקרבתם פרים ואילי׳ כבשים וגו': גמר יהיו מתהיינה. דכתיב בלחם (ויקרא כג) ושני כבשים והניף הכהן אותם על לחם הבכורים תנופה וגו' יהיו לה' לכהן יהיו הוייה ולא ידעינן אהייא קיימא הוייה או אלחם או אכבשים הלכך גמר יהיו מסלת תהיינה (שם) מה ההיא הוייה אלחם אף היא הוייה אלחם: גמר יהיו מיהיו. דכתיב גבי ז' כבשים

(שם) מון ש)(עולה) יהיו עולה לה' (ב):

לחם וכבשים דשלמים י) מתנה לכהן:

שון שכולו לכהן. לאפוקי כבשים

כבשים. אלמא יהיו אכבשיי יון כתיב:

קנאו השם ונחנו לכהן. דמשולחן

גבוה קזכו. ועיקר מילתיה דרב הונא

אגול הגר איתמר בפ׳ הגחל עלים

בב"ק (קט:) יח] האשם (ג) לה׳ לכהןי):

למזבח: הוי אומר אלו

שאם

הנהות הב"ח

(b) רש"י ד"ה מדהני וכו' ואילים דאחריני הס"ד ואח"כ ומינים לחמריני הס"ד וחמ"כ מ"ה הגי נמי אישתני כבשים ולע"ג דשוים: (כ) ד"ה גמר וכי לה הס"ד ולמ"כ מ"ה דבר שמתנה לכהן לחם וכי לכהן הס"ד ולמ"ל מ"ה כולו לכהן דכל במיני (ל) ד"ב הולו לכהן דבל כנשים: (ג) ד"ה קנאו וכו' האשם המושב לה' לכהן:

רבינו נרשום לפר ושני עשרונים לאיל

לפר ושני עשרונים לאיל ונסכיהם דינן כמנחה ואמר לן ר' האי איפה דהכא או היא הויא כעשרון דאורייתא או דין עשרון להיות לעתיד לבא איפה: ב' פרים ואיל וכבשים ושעיר של מוסף , עצרת שבחומש הפקודים ופר ואילים וכבשים ושעיר דתורת כהנים דחובות היום דתורת כהנים דחובות היום כולן קריבין בעצרת משבאו לארץ ושל מוסף היו קריבין תחלה ואח"כ של חובת היום: הפר והאילים ושבעת הכבשים ושעיר אין מעכבין את הלחם והלחם מעכב את הרבשים אתו שוי ברשיים הרבשים אתו שוי ברשיים ברשים אותו שוי ברשיים ברשים אותו שוי ברשים ברשים ברשים אותו שוי ברשים הכבשים אותן שני כבשים של זבח השלמים כשהיו ישראל במדבר קרבו כבשים של זבח שלמים בלא לחם שלא היה להם לחם במדבר ממושבותיכם תביאו לחם שהן אמורים בת"כ עם הלחם וכל האמור בתורת כהנים לא קרבו במדבר לא פרים ולא אילים ולא כבשים ולא שעיר: אלא מפני

ור"ע מי כתיב קדש יהיו לה' ולכהן לה' לכהן כתיב כדרב הונא דאמר רב הונא סקנאו השם ונתנו לכהן: אמר ר' יוחנן הכל מודים

לאות המורכים כאן בתורת כהגים ולמוך האמורים כאן בתורת כהגים האמורים כאן בתורת כהגים האמורים באן בתורת כהגים קודם שנתחייבו בלחם דהיינו לאחר כניסתן לארץ: אמרת כשאתה מגיע אצל פרים ואצל אילים של חומש הפקודים אינן הן של תורת כהנים ומה שאמור בתורת כהנים לא קרב במדבר הואיל ובאין בגלל לחם: ודלמא פרים ואילים לאו אינהו נינהו משום דהכא שנים והכא אחד אבל כבשים דהכא ז' והכא ז' נימא דהן הן: מדאישתני סדרן דהכא (אמר) קדים לז' כבשים ברישא דפר ובי אילים והתם בי פרים ואיל אחד וז' כבשים לבסוף ש"מ כולהו אחריני נינהו: גמרי יהיו מתהייתה דכתיב בלחם הויה דכתי קדש יהיו לה' לכהן: ⁶) ומנא לן דהאי יהיו דלח' דגמר מסולת תהיינה מה להלן לחם הכא גמי בלחם כתיב הויה ולא אכבשים ובן ננס גמר יהיו מיהיו עולה לה' דכבשים הוו עולה ולא לחם אף האי יהיו אכבשים קאי:

אימוריהן

י אכבשים קאי ולא אלחם ובהקומץ רבה תנן דשתי הלחם מעכבין זה את זה יהיו כתיב בהו אלא צ"ל דאע"ג דהאי יהיו [קאי נמי] אלחם . לא קאי כל כך כמו אכבשים. תו"ח: ען הפר. והאילים: ין שהרי נ"א לא היה להם לחם אלא מן: יd) קרבו כבשים: יען עצמן בלא לחם נמצא מה שאמור בחומש הפקודים קרב במדבר כדאמרת: ע) דאחריני נינהו כבשים נמי אישתני דאחריני נינהו: יד) דבת"כ הקדים כבשים ופר לאילים ובפנחס הקדים פרים ואילים לבבשים: עון חיבת עולה נמחק: עון והם כולו לכהן אבל כבשים: ען אכבשים קאי: ימן בב"ק דכתיב האשם המושב לה': יען בפרק ב"ש. ודף מה ע"א) תירצו בתוס" קושיא זו ובפ"ד מיתות (דף נא ע"ב) ובפ" עשרה יוחסין לא דברו בתוס" שלנו ממנו כלום: כן דקאי אלחם לבד. ורש"י ז"ל פיי לעיל דהויה דשתי החלות דמעכבי זו את זו היינו סולת נה ולאו קרא דקדש יהיו עיין לעיל: 65) צד מסתבר. גליון וה״פ דנין יהיו מתהיינה דתרוייהו בלחם מיירי מלמילף יהיו ונילף כבשים דבר שיש בו נמי מתנה לכהן מעולה שכולו כליל: ככ) דהתם. ברייתא היא ולא רב הונא אמרה ותו דהתם

א) נראה דל"ל ומפיק ליה דהאי יהיו אלחם קאי דגמר מסולת וכו'.

ד) אינהו כבשים אינהו מהני סל מהני סל מהני סל מהני סל מהני סל מהני אצל פרים ואילים אינן (הכי) [הן] א"נ אילא משום דאשתני פרים ואילים אינן (הכי) [הן] א"נ אילא משום דאשתני פרים והאילים משום סברא דאשתני חבריו רוודע לע הדר אוווער היו מתהיינה. משמע דיהיו דאמרים בפי הקומץ כבשים מעכבין זה את זה מ"ט הריה מקרה בהו (ז"ל] דודאי אין מקרא יוצא מידי פשוטו וקאי אכבשים לענין שיעכבו זה את זה אבל לא שיעכבו את הלחם דמכת הגז"ש אנו אומרים דעיקר קרא אתא ללחם לוגרו שוערבר את אתא ללחם לומר שמעכב לחם דהכי משמע לן דאותו יהיו דאתא לומר דחד מינייהו שמעכב את חבירו מדכתיב גבי תרוייהו. תו״ח: נוס נמי נילף. וא״ת הלא בן ננס נמי נילף. וא״ת הלא בן ננס נמי ניקף. וא"ת המא בן
ננס פיי טעמו במתניתן ויי"
דבמתני לאו עיקר הטעם
אמר אלא ה"ק לדבריך היה
לך להודות לגז"ש דידי
משום דאשכתנא במדבר
קרבו כבשים בלא לחם. תו״ח: ס מה להלן לחם כר׳ משמע דלר״ע לא קאי יהיו אכבשים וקשה האמרינן בהקומץ רבה שני כבשי עצרת מעכבין זה את זה יהיו כתיב בהו וי״ל דאה״נ דקאי יהיו אכבשים [מיהו] לא קאי כל כך אכבשים אלא אלחם דלחם מעכב את הכבשים ואין הכבשים מעכבין את